

Ὁ Φασουλῆς
πρὸ τῆς Αὐλῆς.

Ἴδού, Μεγαλειότατε, προσέρχομαι θραοὺς
τὸν θρόνον τὸν ὑμέτερον νὰ συγχαρῶ καὶ πάλιν...
βεβαίως θὰ ἐμάθετε μετὰ χαρᾶς καὶ σεις
πῶς ὁ μισθὸς σας ἠύξησε χωρὶς καμμίαν πάλην.

Κι' ἂν ᾠφώναξε ὁ Κάρτσωνας, ὁ καὶ φουστανελάς,
πῶς ἡ ἀγάπη τοῦ λαοῦ σας εἶναι ἀρκετή,
πῶς ὅταν ἡ πανένδοξος σας ἀγαπᾷ Ἑλλάς
χρεῖαν ποσῶς δὲν ἔχετε ἀπὸ τὸ κάθε τί,
ἀλλ' ὅμως τὰπαντὼ κι' ἐγώ, ποῦ ἔχω φρονιμάδα:
«ἀγάπη δίχως χρήματα δὲν ἔχει νοστιμάδα».

Καὶ ἀληθῶς τί ὠφελει, Μεγαλειότατέ μου,
ὅταν ἐγὼ σας ἀγαπῶ χωρὶς νὰ σας χαρίζω,
ὅταν δὲν δίδω κάτι τί ἴσθον θρόνον σας ποτέ μου
καὶ τὰς ὑπηρεσίας σας δὲν τὰς ἀναγνωρίζω;

Καλὴ μὲν εἶναι τοῦ λαοῦ ἡ ἀληθῆς ἀγάπη,
μεγάλον καὶ τὸ σθένος της, μεγάλη κι' ἡ τιμὴ της,
ἀλλ' ὅταν βλέπω ἀδειανὸ τὸ κάθε μου ντουλάπι,
ἐγὼ τὴν βράζω, Βχιλεῦ, καὶ πίνω τὸ ζουμί της.

Καὶ μήπως ὅσα πέρνετε τὰ τρώτε Σεις καὶ μόνοι;
μήπως ἴσθ' ἔθνος δὲν σκορπᾷ τὰ πλοῦτη τοῦ ὀθρόνος;
μήπως δὲν τρῶνε ἀπ' αὐτὰ κι' ἐγὼ καὶ τόσοι ἄλλοι;...
ὅσον λουφὲ σας δίδομεν ἐμεῖς τὸν τρώμε πάλι.

Ἔσοις μᾶς κάνετε χοροὺς καὶ γεύματα πολλὰ
καὶ ὄλο τὸ Παλάτι σας πρὸς χάριν μας χαλᾷ,
κι' ἐμεῖς περιδρομιάζομε καὶ τρώμε τὸν παρὰ σας,
καὶ Σεις αὐτὸ τὸ ἔχετε γιὰ δόξα καὶ χαρὰ σας.

Καὶ ὅταν ἐξοδεύομεν ἴσθ' ἀνηλικιώσεις
καὶ ἴσθ' Ἰωβιλαία σας μετ' ἀφειδίας τόσης,

θαρρείτε πώς γλεντάτε Σεις και η φαμίλια μόνο
 με τους παράδες που πετᾷ τὸ ἔθνος γιὰ τὸν θρόνο;
 Κι' ἔμεις διασκεδάζομεν μ' αὐτὰς τὰς πανηγύρεις,
 κι' ἐγὼ και πᾶς ἐλεύθερος και κάθε κακομοίρης.

Ἐάν τὸ ἔθνος δαπανᾷ πρὸς χάριν σας ἀφθόνως,
 ἀλλ' οὐκ ὀλίγα δι' αὐτὸ ἐξώδευσε κι' ὁ θρόνος.
 Πολὺν παρὰ ἐχύσατε εἰς τὸ Ἑλληνικόν,
 τὰς γενναιοδωρίας Σας ποτέ μου δὲν ξεχάνω,
 και δσα σαβουρόνετε ἀπὸ τὸ Κεντρικόν
 εὐθὺς μᾶς τὰ γυρίζετε και με τὸ παραπάνω.

Κανείς ὅτὸν ἄλλον, Βασιλεῦ, δὲν χρεωστεῖ λεφτό,
 οὐδὲ τὸ ἔθνος πρὸς Ἑμᾶς, οὐδὲ Ἑμεῖς σ' αὐτό.
 Ἐσθύσατε τὰ χρέη σας κι' εἰ δύο ἀμοιβαίως
 και τώρα πρὸς τὴν πρόσδοκον βαδίζομεν δεβαίως,
 και σκυλολόγι κι' ἀρχοντιά ἐμπρὸς ὅτὸ Στέμμα σκύδει
 και τὸν Μεγαλειότατον γενναίως ἀνταμείβει.

Κι' ὁ Δεληγιάννης ὁ πολὺς τὸ εἶπε φανερά
 και πᾶς Σαῖν-Ξουστ κι' Ἀρμέδιος κι' ἀντάρτης φρικαλέος
 πῶς δὲν θὰ βγάξῃ εὔτε γρὺ καθέσων ἀφορᾷ
 τὰς σχέσεις τὰς χρηματικὰς λαοῦ και Βασιλείως.

Ἄκουε, Μεγαλειότατε, κι' ὁ Θεοδώρης τί λέγει;
 ὁ ἔρωε ὁ βασιλικὸς και τοῦτον καταφλέγει.
 Κι' ἐνῶ εἰς λαχανόκηπος ἐντὸς μικροῦ θὰ λείψῃ
 δπως κτισθῇ τὸ μέγαρον τοῦ νέου Κωνσταντίνου,
 ὁ λαχανᾶς δὲν ἔρχεται ἀνάθεμα νὰ ρίψῃ
 και λησμονεῖ τὰ λάχανα ἀπέναντι ἐκείνου.

Ἐνῶ δὲ πλοῦτος δίδεται ὅτὸ Στέμμα περισσὸς
 ἐκεῖνος δὲν σηκώνεται γιὰ νὰ γκρεμίσῃ κάστρα,
 και εὔτε ὅτὸν Πρωθυπουργὸν δὲν ἀντιρρεῖ ποσῶς...
 γιὰ χάρι τοῦ βασιλικοῦ ποτίζει και τὴ γλάστρα.
 Καθένας θέλει φίλος Σας και λάτρης νὰ φανῇ
 κι' ἀνοίγεται τοῦ καθενὸς ἡ ἔρημη καρδιά,
 κι' ἀφοῦ κι' ὁ πρωτοκάθεδρος εἰς δλα συμφωνεῖ,
 κι' ἐγὼ, Μεγαλειότατε, δὲν βγάζω τοιμουδιά.

Πρέπει τὸ ἔθνος τὰ παιδιὰ γενναίως νὰ προικίσῃ,
 χωρὶς κανεὶς ἐλεύθερος και δούλος νὰ φουρκίσῃ,
 πρέπει ν' ἀρμέξετε και Σεις αὐτὴν τὴν ἀγελάδα,
 με ἄλλους λόγους δηλαδὴ τὴν κλασικὴν Ἑλλάδα,
 πρέπει ἀμέσως κι' ὁ μισθὸς τοῦ Στέμματος ν' αὐξήσῃ,
 γιὰτὶ δὲν τοῦμεινε παρὰς τὸ δόντι του νὰ ξύσῃ.

Πρέπει νὰ δώσῃ ἀμειβάς ὅτὸν Βασιλέα κι' ἄλλας
 ὁ κύριος Πρωθυπουργός, τοῦ Μίχου ὁ Κεφάλας.
 Ναί, ἀς μὴ φεῖδεται λεπτῶν ἢ ἔκτακτος Βουλῆ,
 κι' ὁ Ράλλης και ὁ Κάρτωνας με τὰ χρυσᾶ τουζλόυκια,

διότ' οἱ πόροι τῆς ζωῆς ἀκρίβησαν πολὺ,
 ἐσχάτως δὲ ἀκρίβησαν και τὰγκιναροκούκια.

Χαρίσατε γαμήλια ὅτὸς μελλονόμφοις δῶρα,
 ἀς κάμωμεν τοὺς Βασιλεῖς τοῦ πλοῦτου μας μετόχους,
 και δωρεὰς ψηφίσατε και προίκας ἀπὸ τώρα
 κι' εἰς ἔσους θ' ἀποκτήσωμεν ὅτὸ μέλλον διαδόχους.

Ὡ Βασιλεῦ, ἀμέριμνος εἰς ροδοδάφνας γέρνε,
 ἀγάπα μας, προστάτευε, βασιλευε και πέρνε.
 Πρὸ τῶν πυλῶν σου κάθομαι ὡς ταπεινὸς θεράπων
 και σοῦ προσφέρω τὰς εὐχὰς τῶν εὐγενῶν μου πάππων,
 και λέγω « ποῦ σὲ ὄρθηκαμε, ἀλλὰ και ποῦ μᾶς ὄρθηκες!...
 «χαλάλι κι' οἱ λουφέδες σου, τὰ δῶρα και ἡ προίκας.»

Ὡ Βασιλεῦ, ἀμέριμνος εἰς ροδοδάφνας γέρνε,
 ἀγάπα μας, προστάτευε, βασιλευε και πέρνε.
 Δέχου αὐξήσεις τῶν μισθῶν και νέας Μανωλάδας,
 πρὶν τὰς ἰσχνὰς τοῦ Φαραῶ νὰ ἴδῃς ἀγελάδας,
 και φθάσουν χρόνοι δίσεκτοι πενίας και λιμοῦ
 και πᾶς ἱππότης ἀχαμνὸς ψοφήσῃ μετ' ἑμοῦ.

Σὺ φαίνεσαι κροκόπεπλος τοῦ ἔθνους μας αὐγῆ,
 ἀν λείψῃς σὺ, ὦ Βασιλεῦ, κι' ὁ ἡλιος δὲν θὰ βῆγῃ,
 εὔτε θάνθουν τριγύρω μας λειμῶνες μυροδόλοι,
 και, ἔπερ σπουδαιότερον, θὰ βασιλεύσουν ἔλοι.

Πρὸ τῶν πυλῶν σου κύτταξε κι' ἐμένα τὸν κενέφη,
 ποῦ μόνο τῆς κουζίνας σου ἡ μυρωδιὰ με τρέφει.
 Ἐμεῖς θὰ σοῦ πληρώσωμε ἀκόμη και τὸν ναῦλο
 νὰ πᾶς τὴν Ἀλεξάνδρα σου εἰς τὸν γαμπρό μας Παῦλο,
 ἔμεις θὰ τῆς πληρώσωμε και τὰ κουφέτα δλα
 και κάθε τῆς ἀσπρόρουχο και κάθε κατσαρόλα.

Εἶθε εἰς ρόδα νὰ πατῆς και εἰς χρυσὸν νὰ τρέχῃς
 και νὰ ψηφίζῃ διὰ Σὲ πιστώσεις ἡ Βουλῆ,
 και ὅταν λὲς ἀπὸ ἕψηλὰ πῶς πάντα θὰ μᾶς ἔχῃς,
 νᾶχῃς κι' ἐμένα, Βασιλεῦ, ἀπ' ἔλους πρὸ πολὺ.

Ἄφοῦ πολλοὶ τὰ ἔβαλαν μ' ἐμὲ τὸν φουκαρᾶ
 και ὅτὸν Ρωμῆὸ συνδρομητὰς ἐγγράφουν ὅταν θέλουν,
 γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ ἐθύμωσα και λέγω σοβαρᾶ
 πῶς ἔσοι μόνον πρὸς ἐμὲ τὴν συνδρομὴν δὲν στέλλουν
 και πληρωμῆς ἀπόδειξιν ὁ ἴδιος δὲν τοὺς κάνω,
 γιὰ τούτους δὲν ἐνέχεται ἡ μούρη μου καθόλου,
 κι' ἀς μὴ φορτόνωνται συχνὰ ὅτὴ ράχη μου ἀπάνω,
 νὰ μὴν τοὺς στείλω ἀναυλα κι' ἐγὼ κατὰ διαβόλου.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς ὅτὸ σπῆτι μου ἀνέθη,
 ὅτὸν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 εἰς ξενοδοχεῖον Ζυδῆ, — δηλ' ὅτὸ λάδι, τρεῖς ὅτὸ ξύδι.

με Χημεῖον, με μιὰ μάνδρα, — με μεγάλ' οἰκοδομή,
 και μιὰ χήρα δίχως ἀνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.